

בכורות פרק ה כל פסולי המוקדשין דף לב

גאולה הוא רק בחיים, ואיסור פדיון הוא בוודאי גם לאחר מיתה שהרי לאחר השחיטה אין כוח בבשר לתפוס את פדיונו ובוודאי הכוונה לאיסור מכירה שהוא רק בחיי הבהמה אבל לאחר השחיטה של מעשר בעל מום מותר למכור את הבשר, והסיבה שכתוב לשון 'גאולה' ולא לשון 'מכירה' ללמד שאסור גם לפדותו למרות שהכסף הולך להקדש.

בברייתא למדו שאסור לבעלים לפדות בכור קודם נתינתו לכהן שכתוב **"בכור עז לא תפדה"** אבל לאחר נתינתו לכהן מותר למכור אפילו אם הוא חי, ואסור למכור מעשר בהמה בין חי ובין שחוט בין תם ובין בעל מום שכתוב **"יהיה קדש לא יגאל"**, ר' חנינא הסביר בשם רב וכן הסביר ר' דימי בשם ר' יוחנן שלמדו איסור מכירה בגזירה שווה מהמילה 'לא יגאל' מאיסור חרמים שכתוב באדם שהחרים רכושו לתת לכהן **"לא ימכר ולא יגאל כל חרם קדש קדשים הוא לה"**.

ר' נחמן הסביר שלומדים איסור פדיון במעשר בהמה מהיקש לבכור מהמילים 'והעברת', וא"כ המילים 'לא יגאל' במעשר בהמה מיותרות ללמוד גז"ש לחרם שאסור במכירה, ומיעטו בכור שמותר במכירה מהמילה 'הוא' היות ולא כתוב בו לשון 'גאולה' כמו חרם אלא לשון 'פדיה'.

רבא הסביר שהמילים 'לא ימכר' בחרם מיותרות משום שכאשר החרם בבית הבעלים אין בידו למכור משום שצריך לתת לכהנים שכתוב **"כל חרם קדש קדשים הוא לה"**, ולאחר שנתן את החרם לכהנים דינו כחולין ומותר במכירה שכתוב **"כל חרם בישראל לך יהיה"**, ולומדים מהמילים 'לא ימכר' אם אינו עניין לחרם תנהו לעניין במעשר בהמה, ולא למדו לבכור אלא למעשר שכתוב בו 'לא יגאל'.

ר' אשי אמר שהאיסור עצמו שכתוב במעשר בהמה 'לא יגאל' הכוונה לאיסור מכירה שהרי כתוב בפסוק **"והיה הוא ותמורתו יהיה קודש לא יגאל"** ולמדו כשם שתמורה תופסת רק בחיים כך איסור